

عنوان مقاله:

بررسی روش های تربیت دینی و اسلامی کودکان

محل انتشار:

اولین همایش بین المللی معلمان برتر و مدارس پیشرو در هزاره سوم (سال: 1402)

تعداد صفحات اصل مقاله: 11

نویسندگان:

محمد رضایی مفرد - کارشناسی روانشناسی دانشگاه آزاد خوراسگان

زهرا وزینی اصغر - لیسانس دبیری الهیات و معارف اسلامی

طیبه کیال - فوق لیسانس مبانی فقه و حقوق

عارف کاظمی - دانشگاه آزاد اراک روانشناسی عمومی کارشناسی

خلاصه مقاله:

ما تربیت را چه در حوزه دین و چه در حوزه های دیگر مبتنی بر همین رویکرد یعنی باغبانی می بینیم. چرا که تربیت باید از داخل به خارج باشد؛ یعنی کشف و شکوفایی استعدادها. در تربیت باید از خود کودک مطلب و کار بیرون کشید و سهمی برای او باز کرد تا اظهارنظر کند؛ نه اینکه صرفاً مطالب و نکاتی را که از ما یا دیگری می آموزد، تکرار و در ذهن خود انباشته کند. بسیاری از ما پدر و مادرها جوی در خانه درست می کنیم که فرزندمان اصلاً در مسائل تردید پیدا نمی کند. اتفاقاً فرزند ما نمازخوان و روزه بگیر هم می شود و مشکلی هم ندارد؛ اما رفتارش وابسته به جو است. به محض خروج از این جو، انحراف پذیر می شود. یکی از راه های جلوگیری از متکی به جو بودن و درست اندیشیدن، حفظ کردن کنجکاوی کودکانه است. یعنی هم می داند که نمی داند و هم می خواهد که بداند. تفاوتش با بزرگسال این است که درعین حال که می داند نمی داند. دنبال یادگرفتن نیست و از ندانستن رنج نمی برد. اگر ما جایی را برای ندانستن کودک باقی نگذاریم و او را با اطلاعات پر کنیم، تمامی پرسش های او پاسخ دهیم، در واقع در حق او ظلم کرده ایم. با این کار او را انبار اطلاعاتی که می کنیم که به حجم زیادی از آنها احتیاج ندارد؛ چون برایش مسئله نشده است! او را با توضیحات اضافه مقلد و عاجز بار می آوریم. این بار اضافه ای که به کودک تحمیل می کنیم، باعث کوچک شدن ظرف فعال فکری او می شود، اگر ظرف فکری او کوچک شود، ظرف وجودی او نیز کوچک می شود و با یکی دو مسئله پر می شود و فضای خالی برای تفکر نخواهد داشت. این عوامل موجب می شود در هجده سالگی نتواند به خدا التفات داشته باشد.

کلمات کلیدی:

تعلیم و تربیت کودکان، آموزش، متربی، یاددهی

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1938152>

